

T. Alkotmánybíróság!

a T. Székesfehérvári Törvényszék útján

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1689 -0 /2017
Érkezett:	2017 AUG 29.
Példány:	3
Melléklet:	3x8 db
Kezelőiroda:	du

SZÉKESFEHÉRVÁRI TÖRVÉNYSZÉK	
SZÉKESFEHÉRVÁR	
Postán, postafiókba, személyesen, faxon, e-mailen	
Érke:	2017-08-18 62.
Példány:	4. Mell.: 8. db
Az ügyirat száma:	27.P.20058/12/102

Alulírott Bicskei Egészségügyi Szolgáltató Nonprofit Kft.

felperes által

Társaságunk, mint I. r. alperes ellen kártérítés iránt a T. Székesfehérvári Törvényszék előtt 27.P.20.058/2012. szám alatt indított per eredményeként a T. Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 7.Pf.21.343/2015/9. sorszám alatt meghozott másodfokú jogerős ítéletével szemben előterjesztett felülvizsgálati kérelem nyomán a T. Kúria Pfv.III.21.111/2016/8. sorszám alatt meghozott felülvizsgálati ítéletével szemben az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a alapján, jogi képviselőnk útján, törvényes határidőn belül

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztünk elő, melyre figyelemmel azzal a kérelemmel fordulunk a T. Székesfehérvári Törvényszékhez, hogy az ügyre vonatkozó iratokat a T. Alkotmánybírósághoz felterjeszteni szíveskedjék,

ahol azt a kérelmet terjesztjük elő, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság a T. Kúria Pfv.III.21.111/2016/8. sorszám alatt meghozott felülvizsgálati ítéletének alaptörvény-ellenességét megállapítani és a felülvizsgálati ítéletet, továbbá az annak alapját képező első- és másodfokú bírósági ítétek vonatkozó rendelkezéseit megsemmisíteni szíveskedjék, tekintettel arra, hogy a felülvizsgálati ítélet, illetve az annak alapját képező első és másodfokú ítélet vonatkozó rendelkezése sérti az alapul fekvő kártérítési jogviszony keletkezésekor hatályos, a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 70/I. §-ában foglaltakat, mely szerint „Minden természetes személy, jogi személy és jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet köteles jövedelmi és vagyoni viszonyainak megfelelően a közterhekhez hozzájárulni”, illetve sérti az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdésében foglaltakat, mely szerint „Teherbíró képességének, illetve a gazdaságban való részvételének megfelelően mindenki hozzájárul a közös szükségletek fedezéséhez.”

1. A megsemmisíteni kért bírói döntések megnevezése, a határidő-számításhoz szükséges adatok közlése (a jogerős ítélet kézhezvételének időpontja)

A T. Kúria megsemmisíteni kért, Pfv.III.21.111/2016/8. sorszám alatt meghozott felülvizsgálati ítéletét 2017. június 19. napján vettük kézhez, melyre figyelemmel a jelen alkotmányjogi panasz előterjesztésére az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 30.§ (1) bekezdésében meghatározott 60 napos határidőn belül kerül sor.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése

Társaságunk álláspontja szerint a T. Kúria fent hivatkozott döntése az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdésében foglalt közteherviselési kötelezettség elvét sérti.

Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdése szerint „Teherbíró képességének, illetve a gazdaságban való részvételének megfelelően mindenki hozzájárul a közös szükségletek fedezéséhez.”

E rendelkezés tartalmát tekintve azonos az alapul fekvő kártérítési jogviszony keletkezésekor hatályos, a *Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 70/I. §-ában* foglaltakkal, mely szerint *„Minden természetes személy, jogi személy és jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet köteles jövedelmi és vagyoni viszonyainak megfelelően a közterhekhez hozzájárulni.”*

3. + 4.) A közvetlen érintettség kifejtése (az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, bírói döntés esetén a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések stb.), illetve indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével.

a.) [REDACTED] felperes (a továbbiakban felperes) jobb bokája 2009. december 18. napján egy rossz mozdulat következtében megsérült. A balesetet követően felkereste Társaságunkat, mint egészségügyi szolgáltató intézményt, mivel fájdalmai nem enyhültek. Felperes sérült bokájának vizsgálatát követően Társaságunk részéről bokatáji rándulás diagnosztizálására került sor, csonttörés, bokaszalag-szakadás észlelése nem történt, az utóbb lefolytatott eljárás eredményeként azonban megállapításra került, hogy a fenti diagnózis téves volt, felperes ún. Weber C típusú szárkapocscsonttörést szenvedett, mely a diagnosztizálás elmaradása és az erre figyelemmel elhúzódó és nem megfelelő módon lefolytatott kezelés, illetve a kellő időben és megfelelő módon lefolytatott kezelés elmaradása miatt felperes jobb bokaizületének merevségében és a jobb alsó végtag megrövidülésében megnyilvánuló maradandó fogyatékoságot eredményező módon gyógyult.

A fentiekre figyelemmel felperes a Székesfehérvári Törvényszék előtt 27.P.20.058/2012. szám alatt kártérítés iránt pert indított Társaságunkkal, mint I. r. alperessel és a szakszerűtlen ellátásban szintén részt vevő Fejér Megyei Szent György Egyetemi Oktató Kórház, mint II. r. alperessel szemben.

Felperes a perben több más, jelen alkotmányjogi panasszal nem érintett jogcímen előterjesztett kártérítési igénye mellett *jövedelem-vesztés jogcímen járadék megfizetése iránt* is igényt érvényesített. E körben előadta, hogy a balesetet megelőzően favágóként dolgozott, de bejelentett munkahelye nem volt és az így megszerzett jövedelem után adót, illetve járulékot nem fizetett. A káresemény következtében kialakult egészségi állapotára figyelemmel munkavégzésre alkalmatlan állapotra hivatkozott, melyre figyelemmel jövedelemszerző tevékenységre nem képes. A baleset előtti jövedelem összecszerúségének igazolása tekintetében saját és felsége nyilatkozatára, illetve egy, a perben tanúként meg nem hallgatott volt munkaadója írásbeli nyilatkozatára

hivatkozott, a peres eljárás során jövedelmének igazolása céljából okirati bizonyítékot (adóbevallást, járulékfizetésre vonatkozó bizonylatot, egyéb igazolást stb.) nem csatolt.

A per eredményeként a *Székesfehérvári Törvényszék* a *27.P.20.058/2012/85.* sorszám alatt meghozott *ítéletében* – más, jelen kérelemmel nem érintett jogcímen történő kártérítési kötelezettség megállapítása mellett – *Társaságunkat, mint I. r. alperest* felperes részére *jövedelemveszteség jogcímén lejárt és jövőbeni járadék* fizetésére kötelezte.

Az első fokú ítélettel szemben *Társaságunk fellebbezést* terjesztett elő, melyben – más kérelem előterjesztése mellett – a jövedelemveszteség iránti járadékigény megállapítására vonatkozó kereseti kérelem elutasítását kérte.

A másodfokon eljáró *Fővárosi Ítéltábla* a *7.Pf.21.343/2015/9.* sorszám alatt meghozott *jogerős ítéletével* az első fokú bíróság ítéletét érdemben, azaz a járadékfizetési kötelezettség megállapítása tekintetében helybenhagyta, azt csak az összecszerúségre vonatkozó rendelkezések tekintetében változtatta meg. A másodfokú bíróság jogerős ítéletében a jövedelemveszteség összecszerúségének igazolása tekintetében elegendőnek ítélte a felperes által rendelkezésre bocsájtott bizonyítékokat, míg a járadékigény megalapozottsága tekintetében megállapította, hogy a személyi jövedelemadó megfizetésének elmulasztása az adójogi szabályokra tartozik, így az a körülmény, hogy a jövedelem után a személyi jövedelemadó fizetési kötelezettséget nem teljesítették, nem jelenti azt, hogy a munkavégzésből eredő jövedelem a kártérítési perben keresetveszteségi igény alapja nem lehet. A Társaságunk által fizetendő jövedelemveszteségi járadék jogerős ítéletben megállapított összege *havi 43.684 Ft*, míg *II. r. alperes* e jogcímen *havi 10.921 Ft* járadékot köteles felperes részére megfizetni, és a járadékot mindkét alperes részben lejárt járadékként, részben a jövőre nézve köteles felperes részére teljesíteni.

A jogerős ítélettel szemben *Társaságunk felülvizsgálati kérelmet* terjesztett elő, melyben kizárólag a jogerős ítélet jövedelemveszteségi járadékfizetési kötelezettséget megállapító rendelkezését támadta, kérve a jogerős ítélet részbeni hatályon kívül helyezését és a keresetnek a jövedelempótló járadék megfizetésére irányuló részében történő elutasítását.

A *T. Kúria* a *Pfv.III.21.111/2016/8.* sorszám alatt meghozott felülvizsgálati ítéletével a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott részét – a jogerős ítélettel érdemben azonos indokok alapján – *hatályában fenntartotta.*

b.) A felülvizsgálati ítélettel is elbírált jogerős bírósági határozatban megállapítottak szerint a felperes személyes nyilatkozata, feleségének tanúvallomása és egy további tanú írásbeli nyilatkozata alapján megállapítható, hogy *felperes* a perbeli balesetet megelőzően az év nagy részében fakitermeléssel foglalkozott, és a munkavégzéssel érintett évente 8 hónapban a jövedelemveszteség megállapítása szempontjából figyelembe vehető keresetre tett szert.

Az eljáró bíróságok álláspontja szerint a jövedelemvesztés-igény megalapozottsága szempontjából irreleváns az a körülmény, hogy felperes a perbeli balesetet megelőzően a személyi jövedelemadó fizetési kötelezettségének nem tett eleget.

A felülvizsgálati ítéletben rögzítettek szerint „kétségtelen, hogy felperes a kártérítési kötelelem keletkezését megelőzően az általa megszerzett jövedelem után a közterheket nem fizette meg, jövedelme a köznapi kifejezéssel élve fekete-jövedelemnek minősült.” A T. Kúria álláspontja szerint azonban „a jövedelemnek ez a közjogi minősítése nem eredményezi a károsult kártérítésre való joga elvesztését, sem a károkozó felelősség alóli mentesülését.” Ezen elv bírói gyakorlatban történő érvényesülése tekintetében a Kúria eljáró tanácsa (Pfv.III.) a saját korábbi döntéseire hivatkozik. (Felülvizsgálati ítélet [20] pont.)

A közteherviselés alkotmányos kötelezettség, mely kötelezettségét felperes az irányadó ítéleti tényállás megállapítás szerint sem teljesítette. Amennyiben felperes jövedelemvesztés megtérítése iránti igénye ilyen körülmények között megalapozottnak minősül, a felülvizsgálati ítélet e jogsértő magatartást ismeri el, és felperes jogellenes tevékenységét fogadja el a kártérítést megalapozó tényként. E gyakorlat megítélésünk szerint *alaptörvény-ellenesnek* tekinthető.

A fentiekkel összefüggésben hivatkozni kívánunk a T. Kúria egy másik, nevezetesen a Pfv.V.21.303/2015/9. sorszám alatt meghozott felülvizsgálati ítéletére, mely az alapul fekvő kérdésben a jelen alkotmányjogi panasszal támadott felülvizsgálati ítéletben foglaltakkal minden tekintetben ellentétes, egyúttal a mi álláspontunkkal egyező következtetésre jut.

A T. Kúria Pfv.V.21.303/2015/9. sorszám alatti felülvizsgálati ítéletének indokolása az alábbiakat rögzíti (13. oldal utolsó bekezdés 14. oldal első bekezdés):

„A Ptk. 355. § (4) bekezdése értelmében kártérítés címen a kárért felelős személy köteles megtéríteni a károsult elmaradt vagyoni előnyét. Elmaradt vagyoni előnyként érvényesíthető a jövedelemvesztéséből eredő kár is. E körben a bizonyítási teher a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felpereseket terhelte. Egyetértett a Kúria a jogerős ítélet bizonyítatlanság körében kifejtett álláspontjával. A felülvizsgálati kérelemben foglaltakra figyelemmel megjegyzi a Kúria, hogy a kialakult bírósági gyakorlat szerint alkotmányos, illetve alaptörvényi kötelezettség a közteherviselés (Alkotmány 70/I. §., Alaptörvény XXX. cikk). A személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (Szja. tv.) I. § (1) és (3) bekezdése, valamint a 2. § (4) bekezdése rendelkezéseiből levezethetően a személyi jövedelemadó megfizetése minden magánszemély számára alkotmányban és törvényben előírt kötelezettség, a magánszemély adófizetési kötelezettsége a magánszemély minden bevételére, munkaviszonyból vagy munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyból származó keresetere is kiterjed. A magánszemélyek teljes körű adókötelezettsége az ország gazdasági rendjének egyik eleme. A Ptk. 4. § (1) és (4) bekezdéseire (jóhiszeműség és tisztesség követelménye), az 5. § (1) és (2) bekezdéseire (joggal való visszaélés tilalma) figyelemmel minden magánszeméllyel az adott helyzetben elvárható magatartás, hogy a törvényben előírt módon adóbevallást nyújtson be. Tisztességtelen és felróható magatartás az, ha valaki az adófizetési kötelezettség elkerülése érdekében a megszerzett jövedelmét eltitkolja, és ráutaló magatartásával azt a látszatot kelti, hogy nem szerzett jövedelmet. Ez a magatartás a nemzetgazdaságot károsítja meg. A tisztességes joggyakorlás követelményébe ütközik az olyan jövedelem (kereset)

kártérítésként való érvényesítése, aminek a megszerzését az adófizetési kötelezettség elkerülése érdekében a káresemény bekövetkezése előtt maga a károsult tagadta. Az eltitkolt jövedelem kártérítésként való érvényesítése nem áll összhangban a Magyar Köztársaság gazdasági rendjével, ellentétes a jóhiszemű és tisztességes joggyakorlás követelményével, és joggal való visszaélésnek minősül. Emellett a saját felróható magatartására – jövedelmének eltitkolására – az előnyök szerzése végett a károsult nem hivatkozhat eredményesen. (Fővárosi Ítéltábla Pf.6.20.019/2011/5., 4Pf.20.589/2009/4.) Hasonló álláspontot foglalt el a Szegedi Ítéltábla a Pf.III.20.695/2009/5. számú döntésében, amikor rámutatott, hogy „az illegálisan, jogellenesen megszerzett ún. feketegazdaságból származó jövedelem nem lehet irányadó a Magyar Állammal szemben kártalanítás megállapításakor, mivel az ilyen módon elérhető bevétel számbavétele az illegális jövedelem legalizálását, törvényes elismerését jelentené.”

A fenti ítéleti álláspont megítélésünk szerint összhangban van a jelen kérelmünkben a felperes részére megítélt jövedelemvesztési járadékigénnyel összefüggésben kifejtett állásponttal, melyre figyelemmel változatlanul az az álláspontunk, hogy a felülvizsgálati ítélet, illetve az annak alapját képező jogerős bírósági ítélet sérti az Alkotmány (1949. évi XX. törvény) 70/I. §-ába, illetve Magyarország Alaptörvénye (2011. április 25.) XXX. cikkében foglaltakat.

A fentiekre figyelemmel az is megállapítható, hogy a T. Kúria egyes tanácsai ugyanabban a kérdésben eltérő elvi és jogi álláspontra helyezkednek, mely körülmény a jogbiztonság és a joggyakorlat egységessége szempontjainak érvényesülése tekintetében is aggályosnak tekinthető.

A jelen alkotmányjogi panasszal támadott felülvizsgálati ítélet, illetve az annak alapját képező elvi álláspont az Alaptörvény XXX. cikke mellett az Alaptörvény alábbi rendelkezéseivel is ellentétes:

- a Nemzeti Hitvallás

„Valljuk, hogy a közösség erejének és minden ember becsületének alapja a munka, az emberi szellem teljesítménye.”

Amennyiben a közteherviselés elvének érvényesülését a bíróság egy konkrét ügyben meghozott döntése során nem kívánja meg, a Nemzeti Hitvallás „munka becsületére” vonatkozó alapvetésének érvényesülése sérül.

- M) cikk (1) bekezdés:

„Magyarország gazdasága az értékteremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik.”

Amennyiben a munkavégzés eredményeként elért jövedelemből a közös terhek viseléséhez szükséges hozzájárulást a bírósági ítélet nem várja el, Magyarország gazdaságának egyik alapja, az értékteremtő munka elvégzésére vonatkozó alapjogi elv sérül, mivel az ilyen munkavégzés csak az adott egyén javát szolgálja.

- R) cikk

(1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.

(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

A jelen alkotmányjogi panasszal támadott felülvizsgálati döntés legalizálja az alaptörvény-ellenes és jogszabályellenes magtartást, mivel nem követeli meg egy egyértelmű jogszabályi kötelezettség, nevezetesen az adózásra és a közteherviselésre vonatkozó jogszabályi előírások teljesülését, mi több, azzal a felfogással, hogy e törvénysértésnek a kártérítési igényérvényesítés során nincs jelentősége, azaz a közteherviselésre és a törvények betartására vonatkozó kötelezettség elmulasztása következmény nélkül figyelmen kívül maradhat, jogszabálysértő magatartásra bátorít.

- XII. cikk

(1) Mindenkinnek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.

Amennyiben a munkavégzés eredményeként elért jövedelem alapján a közteherviselésre vonatkozó kötelezettség teljesítés elmarad, a munkavégzéssel a közösség gyarapodásához történő hozzájárulásra vonatkozó alaptörvényi elvárás sérül.

A fentiekén túlmenően utalni szeretnénk arra, hogy a peres eljárás során kifejtett álláspontunk szerint a baleseti jövedelemveszteségi járadék számításának alapját képező baleset előtti jövedelem (kereset, munkabér stb.) az igényérvényesítő fél, illetve tanúk nyilatkozataival nem igazolható, e körben az okirati bizonyítás nem mellőzhető, mind a jövedelemszerzés alapját képező jogviszony baleset előtti fennálltát, mind pedig a megszerzett jövedelmet okiratokkal szükséges alátámasztani, mely okirati bizonyításhoz képest a tanúbizonyításnak e jogcím vonatkozásában csak járulékos szerepe lehet. E körben fontos szempontként hivatkoztunk arra, hogy *amennyiben az okirati bizonyítás e jogcím vonatkozásában teljesen mellőzésre kerül, nem lehet kizárni azt a következményt, hogy a károsult részben vagy egészben jövedelemveszteség jogcímén jogosulatlanul jut kártérítéshez.* E tekintetben a T. Kúria jelen alkotmányjogi panasszal támadott felülvizsgálati ítéletében arra az álláspontra helyezkedett, hogy az okirati bizonyítás megkövetelése a magyar polgári peres eljárásban általános jelleggel (főszabályként) érvényesülő szabad bizonyítás elvét sértené. Megítélésünk szerint azonban a bizonyítás során a jogszabályi kötelezettségek teljesítésének igazolására vonatkozó elvárás megfogalmazása és ennek elmaradása esetén a bizonyítatlanságra történő hivatkozás megalapozottként történő értékelésére vonatkozó elvárás az Alaptörvény fenti idézett rendelkezésével összhangban álló elvárás, mely elvárás nem sérti a szabad bizonyítás elvét. A szabad bizonyítás elve nem jelenti és nem jelentheti azt, hogy valamelyik (értelemszeren érdekelt) fél egyoldalú és szubjektív nyilatkozata egy tényállítás bizonyítottságának megállapítását eredményezheti. A bizonyítottság felfogásunkban azt jelenti, hogy egy tény igazolása érdekében rendelkezésre bocsájtott bizonyítékok vizsgálta és értékelése objektív módon, tehát az értékelő szubjektív véleményétől függetlenül nem vezethet más eredményre, mint a bizonyítani kívánt tény megállapítására. A szabad bizonyítás elve annyit, és nem többet jelent, hogy ez a cél, illetve eredmény szabadon megválasztott módon elérhető, nem jelenti ugyanakkor azt, hogy elégtelen bizonyíték is alkalmas lehet egy körülmény vagy tényállítás bizonyítottként történő elfogadására.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva

A jelen kérelmünk 3. + 4.) pontjának a.) alpontjában előadottaknak megfelelően Társaságunk az elsőfokú ítélettel szemben fellebbezést, míg a másodfokú jogerős ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, azaz mind a rendes, mind a rendkívüli jogorvoslat lehetőségével élt. További jogorvoslati lehetőség a perjogi szabályok értelmében nem áll rendelkezésünkre.

6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben.

A jelen beadványunk 5. pontjában előadottakra figyelemmel az ügyben felülvizsgálati eljárás lefolytatásra került, egyéb eljárást, ezen belül perújítási eljárást nem kezdeményeztünk, annak más jogosult által történt kezdeményezésről nincs tudomásunk.

Mellékletek

Jelen beadványunkhoz mellékeljük:

- 1.) Jogi képviselőnk ügyvédi igazolványának másolatát és a T. Alkotmánybíróság előtti eljárásra vonatkozó ügyvédi meghatalmazását.
- 2.) Az érintettség igazolása érdekében a beadványunkban hivatkozott, Társaságunkra kötelezést tartalmazó elsőfokú, másodfokú és felülvizsgálati ítéletet, és az álláspontunk alátámasztása érdekében hivatkozott kúriai ítéletet.
- 3.) Az adatkezelési nyilatkozatokat.

Tisztelettel *kérjük* T. Alkotmánybíróságot, hogy az *Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. tv. 57.§ (3) bekezdése* alapján szükség esetén az ügygel összefüggésben keletkezett iratanyag megküldése céljából az eljáró bíróságot megkeresni szíveskedjen.

Budapest, 2017. augusztus 16.

Tisztelettel:

**Bicskei Egészségügyi Szolgáltató
Nonprofit Kft.**

Képv:

Dr. Péchy Kristóf
ügyvéd
1137 Bp. Katona J. u. 23/a.
tel: 320 4567

